

CĂTĂLIN DUMITRESCU

FIUL DUȘMANULUI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMITRESCU, CĂTĂLIN

**Fiul dușmanului / Cătălin Dumitrescu. - Nojorid :
Petalescrite, 2019**

ISBN 978-606-94727-3-6
821.135.1

Consultant literar: Dorel Tifor

Editare și corectare: Marius Andrei
Eva Ancuța Hamza

Tehnoredactare: Adrian Buzaș

Comenzi: www.editurapetalescrite.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Tipărit de:

metropolis
tipografie editura

Oradea, str. Nicolae Jiga nr.31
Tel.: 0729 845 160
E-mail: metropolis@rdsor.ro

CAPITOLUL 1

Octombrie 1968

Ovidiu Dumbravă privește prin fereastră frumoasele culori ale toamnei, care își vede de ale ei, îmbrăcând copacii în roșul și auriul frunzelor. Nu ia seama deloc la ale oamenilor.

De două săptămâni se află aici, în biroul său din clădirea MAI, de pe Calea Victoriei, la noul său post. Este tânăr ofițer de securitate. Ghinionul unora, norocul altora! Cu nici două luni în urmă, în noaptea de 20 spre 21 august, rușii intraseră în Cehoslovacia, însoțiți de aliații lor din RD Germană, Polonia, Bulgaria și Ungaria. România refuzase să facă parte din coaliția care înăbușea Primăvara de la Praga. Ba, mai mult, noul secretar general al partidului adunase mulțimea în Piața Palatului și condamnase vehement invazia. Toate unitățile Armatei și Securității fuseseră puse în stare de alertă. Aici intervenise norocul lui Ovidiu. Elev al școlii de ofițeri de securitate, o terminase cu excepțional, împreună cu întreaga sa promoție. În 23 August, de ziua națională, defilaseră prin fața conducerii de partid și de stat.

De două săptămâni era sublocotenent în cadrul Direcției Cercetări Penale a Centralei Consiliului Securității Statului din București. De două săptămâni se familiariza cu procedeele și dosarele. Încet-încet, intra în pâine, ca un ucenic. Nimeni nu prea avea timp de el. Oamenii erau cripați. Umblau zvonuri despre trupe rusești ce mișună pe la hotar, ca urmare a discursului secretarului general al partidului. Ovidiu văzuse pistoale

mitralieră aduse mai aproape de birouri, în rasteluri. Văzuse saci cu nisip în curțile interioare.

Ca să-i dea de lucru sau ca să scape de el, șeful său, maiorul Cândea, îi plasase, în studiu, un dosar nerezolvat.

– Uită-te la el. Poate observi ceva sau ai vreo idee. Poate ofițerii nu au cercetat îndeajuns sau nu au identificat toate pistele, a zis maiorul.

Nici el nu credea ce spunea. Trebuia doar să scape de acest stagiar, de care nu avea timp în aceste zile.

Ovidiu răsfoia de două zile dosarul. Nu-i venea să creadă că mai există așa ceva. Era dosarul unui partizan anticomunist, unul care nu fusese capturat nici până azi. Securitatea distrusese toate grupurile de rezistență din munți, de pe dealuri și câmpii. Distrusese chiar unele care nu existaseră niciodată. Iar acest individ încă mai era liber și azi, la aproape 11 ani de când, în 1957, grupul lui căzuse într-o ambuscadă a securiștilor.

Ovidiu crescuse la orfelinat. Nu avea nicio amintire cu părinții lui. Orice încercare de a afla ceva despre ei se oprise la precizarea de dosar: părinți decedați. Ce? Cum? Când? Iată niște întrebări care îl bântuiau de pe la cinci ani. La orfelinat fusese un copil ascultător și inteligent. Odată cu vârsta, realizase singur că inteligența sa îi putea aduce și probleme. De atunci începuse să o folosească cu măsură. La școala de securitate îl aduseseră două motive: inteligența peste medie și, mai ales, politica noului șef al partidului, care-i succedase lui Dej. Acesta și-a dat seama că activiștii de partid ai anilor '50, brutali, inculți și incompetenți, nu puteau înlocui specialiștii. Nici în industrie, nici în agricultură, nici în cercetare, nici în armată și nici în Direcția Generală a Securității Poporului, devenită mai nou Consiliul Securității Statului. Eliberare masiv deținuții politici și începuse să angajeze în sistem oameni pregătiți, indiferent de originea lor socială.

Așa se face că, la terminarea liceului, Ovidiu fusese trimis la școala de ofițeri de securitate. În adâncul sufletului, spera ca asta să îl ajute să rezolve marea sa enigmă. Nu se poate ca băieții ăștia de la Secu să nu știe cine i-au fost părinții. Se modificase ceva în societatea comunistă, odată cu instalarea noului șef comunist. Pe pereții școlii de securitate, nimicirea dușmanului de clasă se transformase în apărarea cuceririlor revoluționare și alte lozinci la fel. Deși crescut într-un orfelinat comunist, inteligența sa îl ajutase să combată binișor spălarea creierelor copiilor, practică la scară largă de regimul roșu. I se spusese că dincolo se afla o altă lume, cea a imperialiștilor, unde muncitorii și țăranii sunt exploatați de capitaliști veroși. Nu știa nimic despre asta, dar tocmai pentru că se bătea atâta monedă, lui Ovidiu nu prea îi mirosea a adevăr. La cursurile de radiolocație de la școala de securitate, ascultase de câteva ori Radio Europa Liberă. Instructorul le vorbise despre minciunile cu care acest post de radio al CIA intoxica mințile oamenilor muncii din România socialistă, dar, și de data asta, inteligența proprie îl oprise să creadă totul pe cuvânt...

Începu să răsfoiască dosarul lui Andrei Rogozanu, partizanul dispărut. Nu era nici pe departe subțire. Dacă la începutul urmăririi omul se bucura de toată ura și dușmănia securiștilor, pentru simplul fapt că, din cauza lui, luau șuturi în fund, acum, după atâția ani, urmăritorii vorbeau despre Rogozanu cu o oarecare admirație.

Grupul său acționase în munții Făgăraș și, în perioada 1949-1957, făcuse multe zile negre autorităților comuniste. Scăpase din multe capcane în toți acești ani. Securitatea pierduse mulți ani până când grupul putuse fi distrus, în 1957. Atunci se spune că Rogozanu și oamenii lui căzuseră într-o ambuscadă, în pădure, și aproape toți fuseseră masacrați de focul trupelor de securitate. Totuși, Andrei scăpase.

Ovidiu citea declarații ale celor care participaseră la acțiunea de lichidare. Deși mai toți ofițerii și soldații declaraseră că încercuirea fusese ermetică, niciunul nu oferise niciun indiciu despre modul cum Rogozanu scăpase din încercuire. Nimeni nu se lansase în urmărirea lui imediată. Își dăduseră seama că lipsește doar atunci când nu îl găsiră printre cadavre. De fapt, nu exista niciun indiciu al faptului că Rogozanu fusese acolo. Toți securiștii de atunci vorbeau doar despre exactitatea informațiilor care indicau prezența întregului grup de partizani în încercuire. Dar nu găsise nici măcar o declarație în care unul dintre participanți să îl recunoască, printre partizani, pe șeful acestora, cineva care să-l fi văzut, clar, acolo, în ambuscadă. Toate cercetările ulterioare plecaseră de la încercarea de a identifica modalitatea prin care Rogozanu reușise să se strecoare din încercuirea, de altfel, impenetrabilă.

Ovidiu studia harta tactică a operațiunii. Pe baza unor informații a căror sursă nu era deconspirată, grupul a fost localizat într-o pădure, la poalele versantului nordic al Făgărașilor. Până la startul acțiunii de lichidare, securiștii formaseră mai multe cercuri în jurul grupului. Apoi, au început să le strângă, ușor-ușor. Teoretic, nici pasărea nu putea scăpa. Practic... După terminarea operațiunii și lichidarea grupului, au constatat că Rogozanu lipsește și au trecut la căutarea unor eventuale urme de fugăr care părăsise zona. Nimic!

Ovidiu scoase o foaie de hârtie și scrisese câteva observații:

1. Deși toate informațiile spuneau că întregul grup se afla acolo, nimeni nu îl văzuse, în fapt, pe Rogozanu.

2. Rogozanu nu se regăsise printre cei lichidați și nu exista niciun indiciu că ar fi fugit cineva din încercuire.

„Cred că anchetatorii s-au bazat prea mult pe fuga lui de acolo. Toate piste pe care, geografic vorbind, de la locul lichidării

grupului, când, poate că Rogozanu nici nu se afla acolo”, gândi Ovidiu. Doar că o astfel de ipoteză ridică o grămadă de alte întrebări: Unde era? De ce nu se afla cu grupul? Știa, poate, ceva despre acțiunea securiștilor? Trădase grupul? Aflase ceva despre un informator al Securității și mersese să se răzbune? Dacă știa ceva, de ce nu salvase grupul? Era la o femeie în acea noapte?

Ovidiu reciti atent ultima întrebare. Intuiția îi spunea că, dacă dovedește, fără dubiu, că Rogozanu nu fusese la locul întâlnirii, aceasta nu se datora faptului că știuse despre acțiunea Securității, ci doar întâmplarea făcuse să nu fie acolo. Fie se dusesse să vadă pe cineva apropiat, fie fusese la o întâlnire amoroasă.

Tânărul sublocotenent luă din nou dosarul. Familia partizanului fusese arestată. Nu se pomenea nimic despre vreo legătură romantică. Dar asta nu era un motiv. Probabil că o ținuse ascunsă, tocmai pentru a o scuti pe fată de belele. În 1957 partizanul avea 30 de ani. Acum avea 41. Fizionomia i se modificase. Va fi greu de prins.

Poate nu se întâlnise cu vreo fată. Poate se dusesse pe ascuns la vreun sprijinitor și se întâlnise singur cu individul, tocmai pentru ca acela să nu îi cunoască pe ceilalți membri ai grupului, în cazul în care ar fi fost agățați de Securitate. Ovidiu își mai făcu două însemnări în carnet:

- de studiat lista complicilor grupului,
- de studiat de câte ori, din 1957 încoace, a fost semnalată prezența lui Rogozanu și pe unde. Cât de credibile erau declarațiile celor care pretindeau că-l văzuseră?

Pe ușă intra maiorul Cândea cu un braț de dosare. Ovidiu era singurul ofițer rămas în birou:

- Ce faci, puștiule? Ceva progrese cu Rogozanu ăla? Când mergem după el? Întrebă glumeț maiorul.

Bineînțeles că nu îi dădea vreo șansă tânărului sublocotenent. Echipa întregi de ofițeri lucrau de 11 ani la acest caz și nu reușiseră nici măcar să se apropie de el. E adevărat că multă vreme lucraseră la caz securiști din ăia, de pe vechi, cum le ziceau azi, adică dintre cei de pe vremea lui Drăghici, fostul ministru de interne. Aceștia nu aveau, de multe ori, nicio pregătire de investigatori, meritul lor principal fiind super-servilismul vizavi de regimul instalat. Anchetele lor erau un amalgam de palme, pumni și vaiete. Nu știai ce să iei azi de bun din declarațiile martorilor, având în vedere modul de desfășurare al anchetelor. Unii dintre martori muriseră, căzând pe scările alunecoase. Evident!

– Tovarășe maior, permiteți să raportez! Am făcut niște însemnări, am tras niște concluzii, am ceva în cap, dar am să vă rog să-mi permiteți să ies la raport când am să termin!

– Bine, sublocotenent, zise maiorul, care oricum nu avea timp de Rogozanu acum. Un singur partizan fugit nu constituie o amenințare majoră pentru statul socialist. În schimb, cuvântarea din 21 august a făcut ca în jurul țării să mișune dușmani, zeci de divizii sovietice, ungare și bulgare. La care se adaugă și agenții GRU¹/KGB din interior. Dosarul îți rămâne în studiu, pe fond. S-ar putea să am nevoie de tine în acțiuni curente, conchise maiorul.

– La ordinul dumneavoastră, tovarășe maior!

¹ GRU - Direcția Principală de Informații, agenția de informații militare externe a statului major al Forțelor Armate ale Federației Ruse (fostul Stat Major al Armatei Sovietice a Uniunii Sovietice)

CAPITOLUL 2

Pe sub brazii falnici care decorau muntele, se strecura un bărbat athletic, echipat de vânătoare. Mergea ferm și, în același timp, extrem de ușor, parcă tocmai pentru a nu lăsa urme. Sau poate, chiar pentru a le lăsa... Pe umăr ducea o husă în care se ghicește o armă. Lucru firesc pentru un vânător, dar, dacă vreunui curios, priceput în arme de foc, i-ar fi dat prin cap, și ar fi putut să se uite în husă, ar fi observat că pușca, deși avea lunetă, nu era una de vânătoare. Era o pușcă semiautomată, ca acelea folosite de lunetiștii profesioniști. Dacă un alt curios, sau același, s-ar fi uitat la urmele lăsate de omul nostru, ar fi observat că ele arătau ca și cum acesta s-ar fi deplasat în direcția opusă celei în care se deplasa, de fapt.

La un moment dat, se opri și își încordă auzul. În fața lui se căsca o vale, în fundul căreia curgea un mic pârau, iar dincolo se înălța coasta unui nou masiv montan. De undeva de dincolo de acesta se auzea hămăitul unor câini. Bărbatul se uită în stânga și în dreapta, își alese un brad înalt și des, care făcea ca, sub coroana sa, să fie noapte în plină zi. Se trase după el, astfel încât să nu poată fi văzut din partea cealaltă a micuței văi. Își desfăcu meticolos husa de pe umăr și începu să monteze arma. Dacă nu erai un amator de detalii, ai fi zis că e un vânător, care a luat o poziție de pândă, în așteptarea vânatului. Dar, dacă erai, ai fi văzut că binoclul scruta insistent crestele masivului din față, unde lătratul câinilor de vânătoare era din ce în ce mai aproape și începuseră chiar să se audă frânturi de conversație umană.

„Halal vânători!” gândi lunetistul. „Ce naiba vânează? Mistreți surzi?”. Dar întrebările astea nu îi ocupară mintea decât o clipă, atât cât îi luă să aducă pe țeavă un glonț, care ar fi putut doborî și patru mistreți, dacă îi prindea în linie. Apoi puse binoclul lângă el, se lăsă pe patul puștii și privirea i se concentra prin luneta armei.

Stătu așa, urmărind cum apar pe creasta masivului din față, mai întâi niște câini de vânătoare, iar apoi, la câteva minute, două siluete umane. Una era masivă, cu părul alb și o burtă respectabilă, îmbrăcată în haine vânătoarești de camuflaj. Cealaltă, la fel de în vârstă, tot cu păr alb, purta o salopetă verde închis și niște cizme de muncitor, dar nu era la fel de masivă ca prima. Cele două personaje apărute la orizont vorbeau de zor unul cu celălalt, de parcă vânătoarea nu ar fi fost decât un pretext să fugă de-acasă, de la neveste, pentru a putea trâncăni în voie. Nici nu apucară să-și dea seama ce i-a lovit. Cel masiv căzu primul, iar însoțitorul său îl urmă la trei secunde, fără nicio reacție de alarmare. Lunetistul se ridică, își împachetă arma și binoclul, apoi plecă în altă direcție decât cea din care venise.

*

Maiorul Căndea citea „*Buletinul informativ pe țară*” când telefonul de pe biroul său porni să sune.

– Da!

– Să trăiți, tovarășe maior! La telefon, locotenent Fogoroș, ofițer de serviciu! Sunteți invitat de urgență la tovarășul colonel Ungureanu.

Căndea tresări. Dacă Ungureanu spusese „de urgență” înseamnă că fierbe rău. Colonelul era un tip calm, iar urgențele sale erau, cu adevărat, niște fapte ieșite din comun. „Or fi dat rușii peste noi...” gândea Căndea, în timp ce intra în biroul colonelului.

– Să trăiți, tovarășe colonel! Maiorul Căndea, la ordinele dumneavoastră!

– Maiorule! zise colonelul, cu ochii într-o foaie, apoi i-o întinse. Azi dimineață, la sediul Securității Brașov, a venit o scrisoare. Într-un plic anonim, un mesaj: „Moarte securiștilor! Lângă pâraul Ghebosu și-au găsit sfârșitul doi dintre călăii regimului de ciumă roșie! Nu sunt primii, nu vor fi nici ultimii! Pământul îi cere! Trăiască Legiunea și Căpitanul!”. Au fost găsiți în apropierea pâraului, cu câte un glonț în cap, tras de la circa un kilometru... Încă nu am toate amănuntele.

Căndea ridică ochii din foaie și se uită la colonel. Acesta continuă:

– Acum câteva minute m-a sunat șeful ăl mare, care a fost informat că cei doi sunt generalii Trandafirescu și Gheorghe, de la Inspectoratul Județean de Securitate Brașov! Doi foști măcelari evrei, Rosenblum și Ginzburg, care și-au luat nume românești!

Căndea auzise de numele astea. Prin anii '50-'55, cei doi erau mari vânători de partizani, prin munți. Nu se știe câți prinseseră, dar lăsaseră sânge și jale prin satele de la poalele munților. Vreo 3.000 de oameni muriseră, fuseseră închiși sau deportați, ca fiind sprijinitori ai grupurilor de rezistență armată. În această activitate, cei doi generali-măcelari colaboraseră strâns cu consilierii sovietici ai NKVD². Odată cu politica de independență față de Moscova, Securitatea îi trăgea, ușor-ușor, pe linie moartă, adică erau remunerați la fel de gras, dar munca lor nu mai era axată pe filoanele principale de activitate. Același lucru se întâmplase peste tot în țară. Oamenii lui Drăghici, ministrul de interne al anilor '50, erau scoși încet-încet din sistem, fără

² NKVD - Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne al URSS, Ministerul de Interne al Uniunii Sovietice

tămbălău, pentru a nu-i supăra pe frații mai mari, rușii. Maiorul mai știa că mulți dintre ei erau supravegheați, fiind bănuți de colaborare cu KGB sau GRU, mai ales în aceste zile.

Colonelul îl scoase din gânduri:

– Exact asta ne lipsea acum!

– Tovarășe colonel, cei doi nu erau sub supraveghere? Mai ales în zilele astea?

– Nu erau, maiorule! Nu aveau acces la niciun fel de date, așa că șeful de la Brașov s-a gândit să nu mai țină oameni ocupați cu asta. Primea rapoarte regulate de la informatorii din jurul lor. Nu aveau ce să transmită tovarășilor lor de la Moscova! Repet: așa au considerat șefii de la Brașov!

– Ce naiba, tovarășe colonel? răbufni Cândea. Care legionari? Așa, tam-nesam, după 11 ani? A ieșit Rogozanu din ascunziș și și-a adunat ceata? De unde? Nu au avut ăștia doi grijă să mute toți munții pe lumea ailaltă, la Canal, la Aiud sau în Bărăgan. Toate satele din zona munților Făgăras gem de informatori, de oameni noi: învățători, ingineri, milițieni... Toți sunt cu urechile ciulite, mai ales că Rogozanu ăsta a rămas neprins! Ce, Doamne iartă-mă, nu mai suntem acum douăzeci...

– Lasă discuțiile astea, ia-ți o echipă de băieți cu ceva neuroni în zeama de sub căciulă și duceți-vă acolo!

– Tovarășe colonel, nu mai am decât un sublocotenent stagiar cu două săptămâni vechime. Restul sunt la posturi, conform planului... în caz de invazie! De abia învață! Nici nu am avut timp de el. Culmea, i-am dat în studiu dosarul fugarului Rogozanu, ca să nu stea degeaba și să nu mă împiedic de el! se jelui maiorul.

– Maiorule, lasă plânsul și pleacă la Brașov. Ia-l pe sublocotenent! Ia cățelu', ia purcelu', ia pisica și în două zile să-mi spui cine i-a curățat pe măcelarii ăia doi!

După două ore, o Volgă albă urca sprinten prin Valea Prahovei, îndreptându-se către orașul din centrul țării. Maiorul, la volan, și Ovidiu, pe scaunul din dreapta, sporovăiau despre greutățile care-i așteptau în fostul oraș Stalin.

– Tovarășe maior, dacă nu mă înșel, cei doi vânau exact prin locurile unde, cu ani în urmă, au vânat partizani, așa-i? întrebă Ovidiu, oarecum pus la curent cu cazul.

– Da, sublocotenent. Dar locurile sunt sigure acum. Ultimul eveniment cu partizani, în zonă, ca și pe întreg cuprinsul țării, a fost în '57. Idioții ăștia doi s-au străduit vreo opt ani să lichideze grupurile de rezistență. Au chinuit toată populația din zonă. Cei de la Securitatea Brașov spun că au fost uciși cu o pușcă cu lunetă. Rogozanu ăsta, în cazul, foarte puțin probabil, că s-a apucat iar de treabă, avea în grupul lui un lunetist bun, dar ăla s-a curățat în '57. Mă gândesc că vreunul dintre cei chinuți de măcelarii ăștia doi a plănuit răzbunarea ani în șir. Sau a transmis-o vreunei progenituri. Psihicul uman e greu de anticipat. Îți dai seama, în cazul ăsta, cât de mare e cercul suspexilor?

– Tovarășe maior, zise Ovidiu, fără să-și ia ochii din hârtiile cu date, care sosiseră de la Brașov. De ce ăștia doi au fost lichidați tocmai în zilele astea?

Maiorul își dezlipi ochii de la drum și se uită lung la Ovidiu.

– Adică?

– Tovarășe maior, văd și eu că de pe 21 august, de când Tovarășul a rostit cuvântarea care a făcut înconjurul lumii și care i-a deranjat pe frații din Răsărit, suntem într-o oarecare stare de alarmă. Suntem cu ochii pe oricine intră în țară, avem armamentul pregătit. Oamenii simt o oarecare tensiune! Tocmai acum, doi generali din vechea gardă a Securității, doi măcelari, școliți la NKVD, probabil având încă legături cu NKVD-ul, sunt lichidați tam-nesam!